

II. Det akademiske Lærersamfund samt Censorerne ved Universitetets Examina.

I Skrivelse af 7. Novbr. 1884 henlede Konsistorium Ministeriets Opmærksomhed paa det uheldige i, at den under Universitetets Udgiftskonto 5 b paa de aarlige Finanslove til Professorernes Fritryk bevilgede Sum fastsattes med et bestemt Beløb, 2000 Kr. Der fremkom derved den Ubillighed, at det Bidrag, der kunde tilstaaes Forfatterne, blev afhængig af, hvor mange Ark de forskjellige Skrifter, der ønskedes udgivne i det paagjældende Aar, udgjorde. Den betydelige Variation, der herved kunde fremkomme, havde vist sig i de sidste Finansaar 1882—83, 1883—84 og 1884—85, hvor Arketallet havde været henholdsvis 100, 125 og 105 og der var blevet bevilget henholdsvis 20 Kr, 14 Kr. 81 Ø. og 19 Kr. 04 Ø. pr. Ark. Intet af disse Beløb havde derhos været i Stand til at yde Forfatterne den Skadesløsholdelse for Trykningsudgifter, som dog tilsigtedes opnaaet ved Bevillingen. Konsistorium indstillede derfor, at Ministeriet vilde søge foranlediget den Forandring udført paa Finansloven for 1885—86, at der maatte blive tilstaaet Forfatterne et fast Beløb pr. Ark, som af Hensyn til de højere Trykningsudgifter, der vare indtraadte fra 1. Juni 1884 og som for Professorernes Skrifter udgjorde en Forhøjelse af 15 %, formentlig ikke burde sættes lavere end til 25 Kr., og under Forudsætning af et Gjennemsnitsantal af 100 trykte Ark aarlig kunde kalkuleres til 2500 Kr.

Ved 2den Behandling af Finanslovforslaget for 1885—86 blev der stillet Forslag om, at Universitetets Udgiftskonto 5 b blev affattet saaledes: Til Professorernes Fritryk anslaaes 2500 Kr., jfr Rigsdagstidende for 1884—85 Tillæg B Sp. 295—98. Da Finansloven for 1885—86 ikke blev bevilget af Rigsdagen, er Forslaget atter optaget paa de senere Finanslovforslag.

— Da Bohavet i Professorernes nederste Aftrædelsesværelse paa Universitetet i længere Tid paa Grund af langvarigt Slid havde befundet sig i en meget brøstfældig, næsten usømmelig Tilstand, saaledes at en Fornyelse var paa-trængende nødvendig, indstillede Konsistorium under 4. Juli 1885, efter at have indhentet Betænkning af 2. s. M. fra Kvæstor, til Ministeriet, at der til Anskaffelser maatte anvendes et Beløb af 600 Kr., ligelig at fordele paa Universitetets og Kommunitetets ekstraordinære Udgiftskonti for Finansaaret 1885—86. — Indstillingen blev bevilget ved Ministeriets Skrivelse af 28. s. M.

— I Anledning af en fra Universitetsbibliothekaren modtaget Skrivelse bifaldt Konsistorium under 7. April 1885, at Udgiften ved Anskaffelse af nogle Tidsskrift-Numre, der i lang Tid havde været savnede i Professorernes Læseværelse, maatte afholdes af Universitetets Udgiftskonto 5 a »Udgifter ved Konsistorium.«

Med Hensyn til de enkelte Fakulteter bemærkes følgende:

Det lægevidenskabelige Fakultet: Ved kgl. Resolution af 24. April 1883 blev det bevilget, at det maatte overdrages Dr. med Carl Salomonson, foreløbig for et Tidsrum af 2 Aar, at holde et systematisk Kursus i Bakteriologi ved Universitetet, saaledes at der i Honorar og til Hjælp til Anskaffelse af de fornødne Apparater tillagdes ham et Beløb af 900 Kr. aarlig af Universitetets Udgiftskonto 7 a til videnskabelige Formaals Fremme, mod at

disse Apparater bleve Universitetets Eiendom, jfr. Aarbogen for 1883—84 S. 61—63.

Under 29. Septbr. 1884 modtog Konsistorium fra Ministeriet et Andragende fra Dr. Salomonsen, i hvilken han, ved at indsende en Indberetning om Indretningen af et medicinsk—bakteriologisk Laboratorium i det ham overladte Lokale i botanisk Haves Museumsbygning og Virksomheden i samme, anholdt om at maatte erholde fast Ansættelse ved Universitetet fra 1. April. 1885 eller subsidiært Fornyelse indtil videre paa den midlertidige Ansættelse, samt at denne maatte blive givet under en Form, der lod ham have noget friere Hænder med Hensyn til Undervisningsmaaden, navnlig saaledes at han ogsaa kunde holde Forelæsninger over Bakteriologien og eventuelt Forelæsninger eller Examinationer over andre vigtige Afsnit af den experimentelle Pathologi.

I den fra det lægevidenskabelige Fakultet indhentedede Erklæring af 20. Oktbr. s. A. ytrede dette, at det maatte anses for ubetimeligt at give Dr. Salomonsen den ansøgte faste Ansættelse paa en Tid, da Omordningen af de nu værende Undervisningsfag og Forøgelse af disse samt Indretningen af de til disse knyttede Instituter stod paa Dagsordenen; hertil kom, at et saa vigtigt Undervisningsfag som Ophthalmologien endnu ikke havde kunnet opnaa en fast Docent, og det vilde være baade ubilligt og urimeligt, at denne skulde staa tilbage for Bakteriologien. Da Fakultetet anerkjendte den Nytte, det kunde have for yngre Læger at faa praktisk Anvisning og theoretisk Vejledning i sidst nævnte Videnskabs medicinske Betydning, tog det derimod ikke i Betænkning paa det bedste at støtte Dr. Salomonsens subsidiære Andragende, saaledes at det maatte blive ham overdraget fremdeles for et Tidsrum af 3 Aar at holde et systematisk theoretisk og praktisk Kursus i den medicinske Bakteriologi. Da hans Mandat derved blev noget udvidet, anbefalede Fakultetet derhos, at der maatte tilstaa ham et Honorar af 1000 Kr. aarlig samt til Anskaffelse og Vedligeholdelse af de nødvendige Apparater og Rekvisiter et aarligt Tilskud af 200 Kr., dog saaledes at disse Apparater bleve Universitetets Ejendom og at han aflagde det sædvanlige Regnskab for dette Tilskuds Benyttelse.

Ved under 7. Novbr. s. A. at tilbagesende Sagen til Ministeriet, udtalte Konsistorium, at det ganske kunde slutte sig til Fakultetets Erklæring.

Under 3. Decbr. s. A. modtog Konsistorium derefter Meddelelse om, at der paa Ministeriets Forestilling ved kgl. Resolution af 2 s. M. var bifaldet, at det maatte overdrages Dr. Salomonsen fremdeles for et Tidsrum af 5 Aar at holde et systematisk theoretisk og praktisk Kursus i Bakteriologi ved Universitetet, saaledes at der herfor tillagdes ham et Beløb af 1200 Kr. og til Anskaffelse af de nødvendige Apparater 200 Kr. af Universitetets Udgiftskonto 7 a til videnskabelige FormaaIs Fremme, dog saaledes, at disse Apparater blive Universitetets Ejendom og at han aflægger det sædvanlige Regnskab for dette Tilskuds Benyttelse.

Det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet: Da Professor Didrichsen under 21. Febr. 1885 var blevet entlediget fra 1. Novbr. s. A. som Professor i Botanik og den dermed forbundne Bestyrelse af den botaniske Have, anmodede Ministeriet under 23. s. M. Konsistorium om at indsende en Erklæring fra det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet om Besættelsen af

bemeldte Professorat. Under 28. s. M. modtog Konsistorium Fakultetets Erklæring, i hvilken dette bemærkede, at der blandt dets ved det afholdte Fakultetsmøde tilstedeværende Medlemmer var fuldstændig Enighed om, at man burde henvende Opmærksomheden paa Prof. Dr. phil. Warming, der for Tiden var ansat ved Stockholms Højskole, og som i de Aar, han var botanisk Docent under Fakultetet, havde Lejlighed til at godtgjøre, at han vilde være særdeles skikket til at beklæde det nævnte Embede. Fakultetet var overbevist om, at hvor dygtig end flere af de andre danske Botanikere kunde være, var der dog ingen af dem, der kunde maale sig med Professor Warming, som baade var en fremskridende og flittig Videnskabsmand og en særdeles dygtig Docent, der vilde være i Stand til at vække hos de studerende stor Interesse for sit Fag. Fakultetet maatte derfor anse det for særdeles ønskeligt, hvis Professor Warming maatte være villig til at opgive sin nu værende Stilling, at det maatte lykkes at knytte ham varig til Universitetet. Konsistorium sluttede sig i sin Indstilling af 7. April s. A. ganske til Fakultetet og anholdt om, at der maatte blive indledet Underhandling med Professor Warming om Overtagelsen af det ledige Professorat. Konsistorium fandt derhos ved denne Lejlighed Anledning til at beklage, at den Direktøren ved botanisk Have tillagte Fribolig i sin Tid ved Direktørpladsens Besættelse ved Konstitution opgaves til Benyttelse for Havens Samlinger, uden at der dengang gaves noget Vederlag herfor, ligesom at det ikke, da Direktørboligen engang var opgivet, ved den nye botaniske Haves Anlæg lykkedes at skaffe Direktøren en Embedsbolig, hvorved der nu til Dels kunde raades Bod paa det Misforhold, der fandt Sted mellem, hvad Professor Warming oppebar ved Stockholms Højskole og Begyndelseslønnen for det ledig blivende Professorat

Paa Ministeriets Indstilling blev Professor Dr. phil. Warming derpaa under 21. Maj s. A. allernaadigst udnævnt til Professor i Botanik fra 1. Novbr. s. A. at regne, hvorhos han fra samme Dag vilde have at overtage Direktoratet for Universitetets botaniske Have.

— Under 3. Marts 1885 modtog Konsistorium fra det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet et Andragende om, at extraordinær Docent, Dr. phil. Løffler maatte blive udnævnt til Medlem af Fakultetet. Fakultetet bemærkede i denne Anledning, at indtil Aaret 1859, da den første Magisterkonferens i Naturhistorie med Geografi som Hovedfag afholdtes, blev Geografien egentlig ikke henregnet til de ved Universitetet anerkjendte Videnskabsfag, og som Følge deraf var man dengang ikke ganske paa det rene med, om den i paakommende Tilfælde skulde henhøre under det filosofiske eller det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet. Dette blev saa at sige stiltiende afgjort derved, at de naturhistoriske Professorer vare Examinatorer ved fornævnte Magisterkonferens; men Geografien blev dog ved at staa i en noget løs Forbindelse med de andre Fag under dette Fakultet, selv efter at Dr. Løffler i 1873 var blevet udnævnt til midlertidig, og i 1883 til extraordinær Docent i Geografi, paa Grund af, at der ikke holdtes Examina i dette Fag, og da Dr. Løfflers Forelæsninger ved Universitetet vare udelukkende populære. Under disse Omstændigheder var der ikke nogen Anledning til, at Geografien behøvede en Repræsentant blandt Fakultetets Medlemmer. Efter at det ved kgl. Anordning af 25. Oktbr. 1883 var blevet bestemt, at Geografi i Forening med Naturhistorie skulde være et Hovedfag ved en af de

nye Skoleembedsexaminer, var der imidlertid indtraadt en Forandring heri. Dr. Løffler var nu Examinator i Geografi og holdt særskilte Forelæsninger over dette Fag for de studerende, der agte at underkaste sig de nævnte Examinere. Fakultetet anbefalede derfor, at Dr. Løffler udnævntes til Medlem af samme.

Ved under 7. s. M. at indsende dette Andragende til Ministeriet, anbefalede Konsistorium Sagen, idet det ganske sluttede sig til Fakultetets Ytringer.

Ministeriet meddelte derefter under 19. s. M., at det under 18. s. M. aller-naadigst var bifaldet, at Docent Løffler maatte indtræde som Medlem af det mathematisk- naturvidenskabelige Fakultet.

—I Skrivelse til Konsistorium af 9. Juni 1884 bemærkede Etatsraad Steenstrup, at der herskede en højst uheldig Uklarhed i Opfattelsen af Betydningen af den Forpligtelse, som Lønningsloven paalagde Inspektorerne ved Universitetets zoologiske Museum, nemlig at holde Forelæsninger over de Dyreklasser, som vare henlagte under deres særlige Bestyrelse. Han opfordrede derfor i sin Egenskab af Medbestyrer af Museet og som Medlem af Konsistorium dette til at give en authentisk Fortolkning af, hvad der var Inspektorerens Rettigheder og Pligter, idet han nærmere forelagde forskellige Spørgsmaal til Besvarelse. Efter at Konsistorium havde taget denne Sag under Overvejelse, tilskrev det under 7. Novbr. Etatsraad Steenstrup, »at Inspektorerne ikke allerede i Kraft af deres Forpligtelse til at docere inden for deres Afdelinger ere at nævne som Universitets Docenter (f. Ex. i Lektionskatalogen, Statskalenderen), — at de ikke allerede af den Grund skulde tilkaldes til Universitetets Lærerforsamlinger (ikke at tale om: have Sæde i Fakultetet) jfr. Kundgjørelse 18. Septbr. 1850 1° og 2° a, som opstille almindelige Betingelser for Adgangen til Lærerforsamlingen og Fakultetet, hvilke Inspektorerne trods deres Forelæsningspligt aabenbart ikke fyldestgjøre, — at der ikke i Forpligtelsen tillige ligger den, uden særegent Honorar at medvirke som Censor ved visse Examinere (f. Ex. medicinsk Forberedelses Examen), og at der for denne Virksomhed skal anvises dem det sædvanlige for Ikke- Docenter bestemte Honorar (den Inspektorerne paalagte Forpligtelse kan nemlig ikke udstrækkes ud over den Grænse, som Loven sætter ved Udtrykkene: »Forpligtelse til at holde offentlige Forelæsninger»), — at de ikke i Kraft af det nævnte Paalæg at docere inden for visse Grænser ere eller blive berettigede til at indtræde i Professorernes Enkekasse, Fundats af 21. Januar 1852 § 1, hvorefter Interessenterne skulle være Universitetslærere, hvilket Inspektorerne som saadanne efter det anførte ikke ere.»

I Skrivelse til Konsistorium af 9. Septbr. meddelte 1ste Inspektor ved zoologisk Museum, Dr. Lütken, at han ikke siden sin Ansættelse havde modtaget nogen Tilsigelse til Møde paa den akademiske Lærerforsamling, hvorhos han tillige udtalte den Antagelse, at dette maatte hidrøre fra en Forglemmelse eller Misforstaaelse, da han i Følge den ham paahvilende Forelæsningspligt var adgangsberettiget til Lærerforsamlingerne. Under 13. Oktbr. tilskrev Konsistorium Inspektor Lütken, at hans Antagelse efter Konsistoriums Mening var ubegrundet, da han i Følge Kundgj. af 18. Septbr. 1850 § 6 i sin Egenskab af Inspektor ved Museet ikke havde Adgang til Lærerforsamlingerne og en saadan Adgang heller ikke kunde stottes paa den ham i den nævnte Egenskab ved Lønningslov 25. Marts 1871 § 7 paalagte Forpligtelse til uden særligt Vederlag at holde offentlige Forelæsninger over hans specielle Afdeling af Naturhistorien. Konsi-

storium gjorde ham derhos i Anledning af, at han i en Skrivelse af 6. Oktbr. havde anket over, at Etatsraad Steenstrup, uden at underrette ham derom, havde opfordret Konsistorium til at overveje og afgjøre forskellige Spørgsmaal med Hensyn til Inspektorerens Retsstilling, opmærksom paa, at et Konsistorie-Medlems Forelæggelse af en Sag i Konsistorium var et rent indre Konsistoriums Anliggende. I Skrivelse af 20. Oktbr. henstillede Inspektor Lütken derpaa til Konsistorium ikke at tage nogen Beslutning i Sagen forend Inspektorerne vare hørte, hvorefter Konsistorium under 7. Novbr. atter gjorde ham opmærksom paa, at dets Overvejelse og Beslutning om denne som om lignende Sager var et rent indre Anliggende, sigtende til for Konsistorium selv at klare den almindelige Opfattelse, som det i paakommende Tilfælde burde lægge til Grund i Henseende til et Spørgsmaals Afgjørelse. Der kunde ikke vel være Tale om, at Konsistorium, forend det anstillede en slig Undersøgelse, til eventuel Vejledning om sin egen Handlemaade skulde indhente andres Erklæring om Sagen, men den naturlige Fremgangsmaade vilde være, at Konsistorium traf sin Afgjørelse, og saa overlod til den eller dem, som maatte anse sig for forurettede ved denne, at gjøre deres formentlige Ret gjældende ved Henvendelse til Konsistoriums Overordnede, Ministeriet. Konsistorium havde i det foreliggende Tilfælde handlet i Overensstemmelse hermed og var i Henhold til en anstillet Undersøgelse naaet til det Resultat, at Inspektorerne som saadanne ikke vare i Besiddelse af de Universitets Docenter tilkommende Rettigheder, saa at de hverken vare stemmeberettigede paa den akademiske Lærersamling eller berettigede til at indtræde som Interessenter i Professorernes Enkekasse, og for saa vidt Konsistorium havde bragt i Erfaring, at han som saadan var indmeldt som Interessent i bemeldte Kasse, skyldtes dette en Fejltagelse af Enkekassens Efor, hvorfor denne Indmeldelse vilde være at anse som ugyldig og det erlagte Indskud at tilbagebetale. Under samme Dato tilskrev Konsistorium Eforus for Professorernes Enkekasse — som under 30. Oktbr. havde meddelt, at han, dengang Inspektor Lütken havde indmeldt sig i Enkekassen, uden Betænkning havde optaget ham, da Professor Schiødtte, hvis særlige Udnævnelse til Docent i Fakultetet han ikke erindrede, havde været Interresent — i Overensstemmelse hermed.

Under 5. Decbr. modtog Konsistorium derefter fra Ministeriet til Erklæring en Skrivelse fra Inspektor Lütken, hvori denne, efter at have meddelt Oplysning om de Svarskrivelser, han havde modtaget fra Konsistorium paa sine Henvendelser, dels indankede Sagen til Ministeriets Afgjørelse dels anholdt om, at han maatte blive anerkjendt som stemmeberettiget Medlem af den akademiske Lærersamling. Det var ham ufatteligt, at Kundgj. af 18. Septbr. 1850, — der var udkommet adskillige Aar før det kgl. naturhistoriske Museums og dets Inspektors Overgang til Universitetet — kunde paaberaabes paa anden Maade end som Støtte for, at bemeldte Inspektorer qva faste Universitetslærere — hvad de jo uimodsigelig vare, naar de vare forpligtede til at holde Forelæsninger ved Universitetet — vare berettigede til Sæde og Stemme i den akademiske Lærersamling, der udtrykkelig siges at omfatte samtlige ved Universitetet fast ansatte Lærere. At Kundgjørelsens § 2 ikke nævnedes Inspektorerne, havde jo singode Grund deri, at den Gang existerede de ikke for Universitetet; men den Omstændighed kunde dog ikke berettigede til at udelukke dem nu, saa lidt

som den Omstændighed, at Inspektor-Embedet havde existeret uafhængig af Lærergjeringen, eller at denne var ulønnet, kunde benyttes til at ophæve den nu af Forpligtelsen følgende Ret. At etablere en Distinktion mellem faste »Lærere ved Universitetet« og faste »Universitetslærere« var selvfølgelig umuligt (jfr. »Inspektor ved Museet« og Museums-Inspektor). Da alle faste Universitetslærere end videre efter Statutterne havde Adgang til Professorernes Enkekasse, vilde Ministeriet sikkert give sammes Eforus Medhold i, at han havde admitteret Andrageren til samme. At Konsistorium mente at burde forholde Inspektorerne disse, saa vidt han skjønnede, klare og naturlige Rettigheder, var for ham et bedrøveligt Tegn paa, at man ved Universitetet savnede det rette Blik for Museumsinspektorerens Gjerning og Stilling. Det maatte føles som en Krænkelse for Inspektorerne, at de ikke bleve behandlede som Ligemænd, men som Personer af en lavere Art, dem man kunde paalægge hvilke som helst Byrder uden Vederlag, men som man vragede, naar Talen var om at yde dem en Anerkjendelse, som det vilde være at give dem Adgang til Lærerforsamlingen m. v. Han maatte derfor andrage om, at, hvis den omhandlede Ret skulde synes Ministeriet tvivlsom, den da maatte blive Inspektorerne tildelt. En anden Sag var det, hvis Ministeriet kunde og vilde gaa den modsatte Vej og fritage Inspektorerne for den omtalte Forelæsningspligt. Da han imidlertid ikke turde antage, at Ministeriet vilde gaa ind paa helt at fritage Inspektorerne for denne Pligt, skulde han ikke forfølge denne Tanke videre, da en Fritagelse delvis jo ikke vilde paavirke Afgjørelsen af det rejste Retsspørgsmaal. Han kunde endelig ikke undlade at udtale, at for saa vidt det antoges, at man vilde styrke Museets Organisation og lette dets Administration ved at trykke Inspektorerne nedad, vilde man skuffe sig. Følelsen af den litte Uret vilde ikke stemme dem til Eftergivenhed og Imødekommen mod deres Kollega i Museumsraadet, Professor zoologiæ, og Ønsket om at hæve deres trykkede Stilling vilde medføre, at de vilde stræbe efter at erobre sig Adgang til Fakultetet.

I den af Konsistorium under 20. Jan. 1885 afgivne Erklæring udtalte dette, at det ikke kunde undlade at nedlægge en bestemt Indsigelse mod Inspektor Lützens Omtale af Konsistoriums Forhold over for Museets Inspektorer. Konsistorium var sig bevidst, i alle Retninger at værne om de akademiske Embedsmænds Rettigheder, saa vidt de virkelig tilkom dem; men paa den anden Side kunde det selvfølgelig ved Afgjørelsen af, hvilke Rettigheder der tilkom dem, ikke uden videre rette sig efter de vedkommendes egen Formening, men maatte lægge sin ved selvstændige Undersøgelser af Forholdet vundne Opfattelse til Grund for sin Handlemaade. Dette havde Konsistorium gjort i det foreliggende Tilfælde, og naar Inspektor Lütken derefter rettede den haarde Beskyldning mod det, at ville forholde Inspektorerne deres klare og naturlige Rettigheder m. m., var denne Beskyldning i Virkeligheden kun et Bevis paa, at han havde en fuldstændig urigtig Mening om den Inspektorerne som saadanne tilkommende Retsstilling.

Den Bestemmelse, paa hvilken Inspektor Lützens Betragtning støttede sig, fandtes i Lønningslov af 25. Marts 1871 § 7, i Følge hvilken Inspektorerne ved zoologisk Museum ere forpligtede til at holde offentlige Forelæsninger over deres specielle Afdelinger af Naturhistorien uden særligt Vederlag. I Kraft af denne Forelæsningspligt, der paahviler dem i Følge deres Ansættelse ved en Uni-

versitetsinstitution, mente Dr. Lütken, at de maatte betragtes som fast ansatte Universitetslærere og i denne deres Egenskab have Adgang til den akademiske Lærerforsamling; til hvilken Kundgj. af 18. Septbr. 1850 erklærer alle fast ansatte Universitetslærere for adgangsberettigede. Førend Konsistorium gik over til at gjendrive denne Betragtningens Rigtighed, skulde det imidlertid forudskikke et Par Ord til Belysning af den Maade, paa hvilken Inspektorerne Forelæsningspligt var blevet til. Den første Oprindelse skrev sig fra Aaret 1849, da det ved kgl. Resolution af 16. Maj blev tilladt, at det maatte overdrages Inspektør Schiødte at holde entomologiske Forelæsninger og Øvelser ved Kjøbenhavns Universitet og dertil at benytte det kgl. naturhistoriske Museums Samlinger mod et Honorar af 200 Rdl. for hvert afsluttet halvaarligt Forelæsningskursus. Ved kgl. Resolution af 11. Avg. 1861 blev det dernæst overdraget Professor Reinhardt indtil videre at holde Forelæsninger ved Universitetet over Zoologi, navnlig over de højere Dyr, saaledes at han tillige havde at deltage i de ved det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet forefaldende Examensforretninger mod et Honorar af 600 Rdl. aarlig for en Forelæsning i hvert af det akademiske Aars to Halvaar. Herefter var altsaa Inspektorerne Schiødtes og Reinhardts Stilling den, at der ikke paahvilede dem som saadanne nogen Forpligtelse til at holde Forelæsninger, men at dette var et særligt Hverv, overdraget dem paa den Maade, at de nød et vist Honorar for visse Forelæsninger. Paa denne Maade vare imidlertid Inspektorerne mindre heldig stillede, idet de efter Ordene kun havde Krav paa et Honorar for de Forelæsninger, der virkelig vare holdte, og der følgelig, naar dette ikke var sket f. Ex. af Mangel paa Tilhørere, jfr. Aarb. f. 1880—81. S. 1188, blev Spørgsmaal om, hvorvidt de desuagtet kunde være beføjede til at oppebære Honoraret, jfr. f. Ex. Ministeriets Skrivelse 6. Novbr. 1851. En Forbedring i deres Forhold, hvorved de beskikkedes til Universitetslærere med fast Løn, skete den 26. Avg. 1863 og den 18. Maj 1865, da henholdsvis Schiødte og Reinhardt beskikkedes til extraordinære Docenter i Zoologi i det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet, saaledes at de indtraadte som Medlemmer af dette med alle dertil hørende Rettigheder og Forpligtelser og i denne deres Egenskab beholdt det dem for at holde zoologiske Forelæsninger ved Universitetet tilstaaede Honorar. Før Lønningsloven af 1871 var altsaa Retsforholdet i den her omhandlede Henseende det, at der ikke paahvilede Inspektorerne som saadanne nogen Forpligtelse til at holde Forelæsninger, men den blev paalagt dem ved en særlig Beskikkelse mod et særligt Vederlag, saaledes at deres Ret og Pligt nærmere ahang af Beskikkelsens Indhold, og herefter kunde fornuftigvis ingen anse Inspektorerne som saadanne for Universitetslærere. I denne Tingenes Tilstand har nu Lønningsloven af 1871 § 7 gjort den Forandring, at Forpligtelsen til at holde Forelæsninger over deres specielle Afdelinger af Naturhistorien ikke først særlig behøver at paalægges, men en Gang for alle er paalagt Inspektorerne som saadanne, og at i naturlig Sammenhæng med den specielle Beskikkelse ogsaa det specielle Vederlag for Forelæsningsernes Besørgelse er bortfaldet, idet Vederlaget derfor nu er indbefattet under det ved Lønningsloven væsentlig forhøjede samlede Vederlag for den samlede Inspektorgjerning, jfr. Aarb. f. 1864-71 I. S. 165—66. Det var derfor en misvisende Gjengivelse af Lønningslovens Bestemmelse, naar Dr. Lütken talte om, at Inspektorerne ansættes med den For-

pligtelse (uden Vederlag) at holde Forelæsninger; han glemte nemlig Ordet »særligt.« Men naar Inspektør Lütken mente, at Inspektorerne som saadanne derefter ere blevne Universitetslærere og altsaa, for saa vidt de ere fast ansatte, tillige fast ansatte Universitetslærere, tog han feil. Naar Kundgj. af 18. Septbr. 1850 gav de ved Universitetet fast ansatte Lærere som saadanne Adgang til den akademiske Lærerforsamling, kunde der ved Lærere ikke forstaaes alle dem, hvem der paahvilede en Forpligtelse til at holde Forelæsninger ved Universitetet eller nogen det underlagt Anstalt, uden Hensyn til, om denne Forpligtelse paahvilede dem, fordi de netop beklædte en »Lærerpost« ved Universitetet, eller udgjorde et Tilbehør til en anden Embedsstilling. Havde dette været Kundgjørelsens Mening, maatte den have udtrykt sig derhen, at Adgang til Lærerforsamlingen skulde tilkomme alle de fast ansatte Embedsmænd, hvem en Forpligtelse til at holde Forelæsninger ved Universitetet paahvilede, uden Hensyn til, om de vare Lærere, Inspektorer, Bibliothekarer eller lignende ved Universitetet eller Lærere ved andre Anstalter, f. Ex. polyteknisk Lærestanstalt, eller Overlæger ved Hospitaler o. s. v. Men saaledes havde Kundgjørelsen ikke udtrykt sig; den havde ikke gjort Adgangen afhængig af vedkommende Embedsmands Forelæsningspligt ved Universitetet, men af hans Egenskab som Lærer ved Universitetet; og denne Betingelse fyldestgjordes kun af dem, som under en eller anden Benævnelse, være sig Professorer, Lektorer, Docenter o. s. v. vare beskikkede netop som Lærere ved Universitetet, saaledes at deres væsentlige Embedsgjerning bestod i at meddele akademisk Undervisning; men den fyldestgjordes ikke af dem, der vare kaldede til en væsentlig anden Embedsgjerning, f. Ex. som Bestyrere af Museumsafdelinger, om der end muligvis var knyttet en vis Foredragspligt som Tilbehør til den. Til Belysning af denne Forskjel kunde særlig henvises til Forskjellen mellem Professor zoologiæ's og Inspektorerens Retsstilling. Den første var Universitetslærer, fordi hans Embedsgjerning var en Professors, til hvilken Deltagelse i Museets Bestyrelse var knyttet; de sidste vare det ikke, fordi deres Embedsgjerning var Deltagelse i Museets Bestyrelse, hvortil en vis Forelæsningspligt var knyttet. Denne sidste kunde derfor ogsaa i sit Grundlag og i sit Omfang ikke stilles i Klasse med en Universitetslærers; thi den udsprang ikke af en almindelig Forpligtelse til at foredrage en vis Videnskab, men af en særlig Forpligtelse til at vejlede ved Studiet af specielle Afdelinger i Naturhistorien, jfr. Lønningslov 25. Marts 1871 § 7 og de forud derfor gaaende Betænkninger om Inspektorerens Forelæsningspligt, jfr. Lindes Medd. f. 1857—63 S. 37 og Aarb. f. 1864—71 I. S. 166. Denne Forskjel anerkjendtes ogsaa, da Lønningsloven af 1871 blev givet, idet man gik ud fra, at D'Hrrr. Schiødt og Reinhardt, som extraordinære Docenter i Zoologi, havde en videre gaaende Forelæsningspligt end den, Lovens § 7 paalagde Inspektorerne, jfr. Aarb. f. 1864—71 I. S. 166. Den anførte Forstaaelse af Ordet Lærer i Kundgj. af 1850 stemmede ikke blot med den almindelige Sprogbrug, men havde ogsaa den klareste Hjemmel i Lovgivningen. I saa Henseende kunde særlig henvises til Lønningslov 25. Marts 1871, som først i § 3 opregner og giver Regler om de under forskjellig Benævnelse normerede Universitetslærere, hvortil er føjet Forskrifter, vedrørende forskjellige Lærere ved den polytekniske Lærestanstalt. Derefter gives i § 4 nogle almindelige Bestemmelser om Univer-

sitetslærere og i § 5 om Lærerpøsterne ved Universitetet og den polytekniske Læreanstalt. Derefter følger i § 6 Lønningsbestemmelser for Embedsmænd ved Kvæsturen og den botaniske Have og endelig først i § 7 en Bestemmelse om Inspektorerne Lønning. Denne hele Anordning viste formentlig klart, at Lønningsloven trods den Forelæsningspligt, den paalægger, aldeles ikke i nogen Henseende havde betragtet Inspektorerne under Synspunktet af Universitetslærere. At denne Sondring mellem Universitetslærere og andre Embedsmænd derhos ikke blot var nominal, men havde et reelt Grundlag, vilde tilstrækkelig fremgaa af selve Forskjellen i Embedsgjæringen og den deraf betingede Forskjel i Henseende til Kvalifikationerne, som krævedes hos Indehaverne. En Universitetslærers væsentlige Opgave var at docere sin Videnskab, en Inspektors at bestyre en Museumsafdeling. Dueligheden hertil maatte altsaa være det bestemmende ved Inspektorerne Ansættelse, medens Evnen til at meddele videnskabelig Undervisning kun kunde være af sekundær Betydning, og skjønt selvfølgelig Inspektorerne meget vel kunde være i Besiddelse af de Kvalifikationer, der udkrævedes til at beklæde en akademisk Lærerplads, var det dog ikke ved selve deres Ansættelse givet, at de vare i Besiddelse deraf; derfor var det ogsaa i sin Orden, at Inspektorerne som saadanne ikke stillede paa lige Fod med de Universitetslærere, som Kundgjørelsen alene havde anset som kvalificerede til at danne Universitetets øverste korporative Organ. Til yderligere Begrundelse af den forsvarede Opfattelse skulde Konsistorium endnu blot gjøre opmærksom paa de ganske uantagelige Følgesætninger, som man efter en modsat Opfattelse vilde naa til. Hvis Ordene: de ved Universitetet ansatte Lærere skulde omfatte alle Embedsmænd, hvem en Forpligtelse til at holde Forelæsninger ved Universitetet eller nogen af dets Anstalter paahvilede, uden Hensyn til, om denne Forpligtelse skyldtes Beskikkelsen til et Lærerembede ved Universitetet eller til et andet Embede, saa maatte adskillige Lærere ved den polytekniske Læreanstalt have Adgang til Lærerforsamlingen. I Følge Lønningslov 25. Marts 1871 ere saaledes Lærerne ved den polytekniske Læreanstalt i Matematik og Maskinlære m. fl. forpligtede til at holde de til deres Fag hørende Forelæsninger ved Universitetet. Det samme gjaldt i Følge Ministeriets Skrivelse af 20. April 1876 om Docenten i Fysik ved polyteknisk Læreanstalt, cand. mag. Christiansen. I Konsekvens af Inspektør Lützens Theori maatte disse Lærere ogsaa være adgangsberettigede til den akademiske Lærerforsamling. Men dog var endnu ingen faldet paa at opstille en sliq Urigtighed, da de jo efter Lovens klare Ord ere Lærere, ansatte ved polyteknisk Læreanstalt og ikke ved Universitetet. Til yderligere Belysning af Væsensforskjellen mellem et Universitetslærerembede og et andet Embede, hvortil en Pligt til at holde Forelæsninger ved Universitetet var knyttet, kunde gjøres opmærksom paa den tidligere Universitetsbibliothekaren i Følge Fundats af 7. Maj 1788 Kap. VII § 5 paahvilende Forpligtelse til i visse Timer om Ugen at give studiosi Anvisning til at kjende og rigtig kunne bedømme Bøger og Haandskrifter. Her var saaledes en Undervisningspligt knyttet til Bibliothekarembetet; men desuagtet var Bibliothekaren som saadan ikke nogen Sinde hverken i eller uden for Fundatsen blevet henregnet til Universitetslærerne. End videre var det i sin Tid ved kgl. Resolution af 3. April 1840 gjort Overlægerne ved Frederiks Hospital som saadanne til Pligt at holde kliniske Forelæsninger for studerende; men at de dog ikke allerede

ved selve denne til deres Embede knyttede Forelæsningspligt indtraadte i Universitetslærernes Række bekræftes ved den kgl. Resolution af 22. Jan. 1873, som efter at have paalagt Overlægerne at deltage i den kliniske Undervisning efter den ved Universitetet fastsatte Plan, udtrykkelig tilføjer, at de, for saa vidt de ikke ellers ere ansatte i Lærerposter ved Universitetet, træde i Forhold til dette som midlertidige Docenter. I Overensstemmelse hermed vilde da ogsaa Museumsinspektorerne ikke allerede ved selve deres til Embedet knyttede Forelæsningspligt være, men først ved en derpaa rettet Bestemmelse kunne blive Universitetslærere paa samme Maade, som Tilfældet var med de to oven for nævnte Inspektorer. At disse, som anført, ikke blot vare Inspektorer, men i Kraft af en særlig Beskikkelse tillige ekstraordinære Docenter i Zoologi i det mathematisk-naturvidenskabelige Fakultet, turde maaske have bidraget til at forrykke det rette Syn paa Inspektorstillingen i Almindelighed, ligesom det i alt Fald af Skrivelse 30. Oktbr. 1884 fra Eforus for Professorernes Enkekasse fremgik, at han kun havde forundt Inspektor Lütken Adgang til Indskud deri, fordi Professor Schiødte, hvis særlige Udnævnelse til Docent i Fakultetet Eforus ikke erindrede, havde været Interessent.

Hvad det sidste ligeledes i Inspektor Lütkens Skrivelse berørte Spørgsmaal angik, fandt Konsistorium ogsaa Besvarelsen deraf aldeles klar og utvivlsom. Naar Tillæg til Enkekassens Fundats 21. Jan. 1852 § 1 udtalte, at Adgangen til som Interessent at deltage i Professorernes Enkekasse for Fremtiden ikke blot skulde tilkomme Professores consistoriales, men alle fast ansatte Universitetslærere, af hvad Navn nævnes kan, Professorer, Lektorer eller ekstraordinære Docenter, saa viste Tilføjjelsen af de sidste fire Ord noksom, at Meningen med det forudgaaende Indskud: af hvad Navn nævnes kan, var den, at Universitetslærernes forskellige Benævnelser vare irrelevante; men den Fordring fastholdtes ufravigelig, at alle Interessenter skulde være Universitetslærere, saaledes at den akademiske Undervisning udgjorde Væsensbestanddelen af deres Gjerning, hvilket, som foran paavist, ikke var Tilfældet for Inspektorerne Vedkommende. Vare Inspektorerne saaledes ikke fundatsmæssig adgangsberettigede, stod det ikke i Konsistoriums Magt at godkjende et Brud paa Fundatsens Bestemmelse til deres Fordel, ligesom det ikke i Følge den paapegede Forskjel mellem Professorernes og Inspektorerne Stilling fandt nogen Grund til at foretage en Fundatsforandring i det Øjemed at give dem Adgang dertil. Af samme Grund og med særligt Hensyn til de mulige Konsekvenser maatte Konsistorium bestemt fraraade at imødekomme Inspektor Lütkens Andragende om en Forandring i Kundgj. af 18. Septbr. 1850, hvorved der blev givet Inspektorerne Adgang til Lærerforsamlingen. Hans Antydninger om en mulig Lempelse i Inspektorerne Forelæsningspligt fandt Konsistorium ingen Anledning til at udtale sig om, førend selve Forslaget forelaa, og naar Inspektor Lütken endelig sluttede med en Henviisning til de onde Følger af et Forsøg paa at trykke Inspektorerne ned ad, og af det, som Følelsen af den lidte Uret vilde bevirke, da kunde Konsistorium vel ikke lade disse Udtalelser hengaa upaatalte, men tillagde dem i øvrigt ikke nogen som helst Betydning, da det nærede den Forventning, at kommende Inspektorer vilde have faaet en rigtigere Opfattelse af deres Embedes virkelige Retsstilling.

Under 31. Jan. 1885 meddelte Ministeriet, at det var enig med Konsisto-

rium i, at Inspektorerne ved Universitetets zoologiske Museum ikke kunne henregnes til de fast ansatte Universitetslærere, der i Følge Kundgj. af 18. Septbr. 1850 have Adgang til den akademiske Lærerforsamling. I Forbindelse hermed paalagde Ministeriet Konsistorium dels at meddele Dr. Lütken, at hans Andragende burde have være indsendt gennem Konsistorium, dels at tilkjendegive ham, at Ministeriet, for saa vidt enkelte Ytringer og Antydninger i hans Andragende syntes at indeholde en aldeles ubeføjet Insinuation om en Animositet fra Konsistoriums Side imod Inspektorerne, var gaaet ud fra, at dette havde ligget uden for hans Hensigt. Denne Skrivelse blev derefter under 4. Febr. meddelt Inspektør Lütken.

— Under 13. Juni 1884 indsendte Konsistorium en Ansøgning fra Professor zoologiæ Etatsraad Steenstrup om Entledigelse fra hans Embede som Professor og Bestyrer af det zoologiske Museums anden Afdeling. Ansøgningen var motiveret ved Etatsr. Steenstrups Ønske om uhindret af Embedsvirkosomhed at kunne anvende sine Kræfter til videnskabelige Arbejder. Konsistorium udtalte ved denne Lejlighed, at det var med oprigtig Beklagelse, at det forelagde dette Andragende for Ministeriet, idet det levende paaskjønnede, hvad en saadan Stormand i Videnskaben som Etatsr. Steenstrup havde udrettet, og med Stolthed mindedes den Glans, hans videnskabelige Undersøgelser havde kastet over vort Universitet; Konsistorium kunde imidlertid af de i Ansøgningen udviklede Grunde fuldt ud forstaa hans Ønske om at træde tilbage. Efter den af Ministeriet derom nedlagte Forestilling blev Etatsr. Steenstrup under 12. Decbr. 1884 entlediget i Naade og med Pension fra d. 1. April 1885 at regne.

Efter at Ministeriet havde begjært Konsistoriums Erklæring over Besættelsen af Embedet, anbefalede Konsistorium, i Tilslutning til en af det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet afgiven Udtalelse, Inspektør ved zoologisk Museum Dr. phil. Lütken som selvskreven til at beklæde det ledige Embede. Ministeriet nedlagde Forestilling i Overensstemmelse hermed, og under 29. Jan. 1885 blev Dr. Lütken allernaadigst udnævnt til Professor i Zoologi fra d. 1. April s. A. at regne.

I Skrivelse af 3. Febr. henledede Dr. Lütken Ministeriets Opmærksomhed paa det Misforhold, som vilde opstaa mellem den Lønning, han hidtil havde oppebaaret eller vilde være kommet til at oppebære som første Inspektør ved Museet, og den ham som Professor tillagte Begyndelseslønning af 3200 Kr. Fra d. 1. April 1885 vilde nemlig hans Lønning som Inspektør have været 3600 Kr., medens han som Lærer ved den polytekniske Læreanstalt havde oppebaaret 300 Kr. aarlig og som Inspektør ved den saakaldte palæontologiske Underafdeling af den af ham bestyrede første Afdeling af Museet et Honorar af 720 Kr. (det saakaldte Lund'ske Legat). Dette sidste vilde han vel formentlig kunne vedblive at oppebære som Professor, men det vilde af andre Hensyn være særdeles ønskeligt, om det Lønningstillæg eller den Anciennetetsforøgelse, som Ministeriet mulig maatte udvirke for ham, kunde blive af den Art, at han kunde give Afkald paa det nævnte Lund'ske Honorar, og at dette kunde stilles til Raadighed for ham som Bestyrer af Museets første og palæontologiske Afdeling for dermed at honorere videnskabeligt og andet Arbejde i samme. Skulde hans Antagelse ikke være rigtig, idet Oppebærelsen af det nævnte Honorar ikke lod sig forene med Stillingen

som Professor, vilde jo for øvrigt Misforholdet mellem hans nærværende og tilkommende Lønning blive som forudsat, og Spørgsmaalet om Legatets Anvendelse vilde da strax kræve en Afgjørelse. Talen var her kun om en midlertidig Anvendelse af denne Sum, der ikke foregreb, at den senere, under andre Forhold, atter kunde blive et Tillægshonorar til Inspektør ved første Afdeling. Som Palæontologien kun var en egen Side af Zoologien, der ligesom vendte ud mod Geologien, saaledes gik inden for den nævnte Afdeling af Museet zoologiske og palæontologiske Arbejder, Studier, Undersøgelser, Præparationer, Opstillinger o.s.v. i den Grad Haand i Haand, at der slet ingen naturlig Grænse var mellem dem. Det vilde derfor næppe nok være muligt at begrænse Anvendelsen af bemeldte Sum strængt og udelukkende til Arbejder i den palæontologiske Samling. Skulde dette imidlertid af mere formelle Hensyn fordres overholdt, vilde det formentlig kunne ske saaledes, at Summen flød ind i Lønnen for den faste Assistent, af hvis Arbejder de i den palæontologiske Afdeling altid vilde udgjøre en betydelig Del, mod at en tilsvarende Del af den dertil bevilgede Sum stilledes til fri Raadighed for Bestyreren til dermed at honorere Medhjælpsarbejde i Afdelingen. Ypperlige Kræfter, der allerede i længere Tid havde ydet Afdelingen en frivillig, særdeles paaskjønneelsesværdig Assistance, vare til Raadighed og vilde gjøre det muligt for Bestyreren at fremme Museets Udvikling i Retninger, i hvilke Fremgangen ellers nødvendigvis maatte blive mindre intensiv. Hvor ønskeligt det var at kunne benytte slige Kræfter, medens man havde dem, behøvede ikke nogen nærmere Udvikling. Skulde en Ordning som den antydede kunne træffes, vilde dens Frugter sikkert snart blive kjendelige. Det var en Selvfølge, at Dr. Lütken's Forhold til og Ansvar for den palæontologiske Afdeling ikke vilde forrykkes ved Virkeliggjørelsen af de fremsatte Forslag, og for at imødegaa den mulige, skjønt ugrundede Misforstaaelse, at første Afdeling herved vilde blive stærkere udstyret med Assistance end de andre Afdelinger, bemærkede han, at dette ingenlunde vilde blive Tilfældet. Medens der nemlig var al Udsigt til, at enhver af Museets andre Afdelinger vilde faa til sin Tjeneste, foruden Inspektør, en videnskabelig Medhjælper, enten med fuld Assistentsløn eller dog med en halv saadan, vilde første Afdeling, foruden sin faste Assistent, der kun var at betragte som Professorens nødvendige Substitut og Supplement, efter Forslaget kunne skaffe sig en videnskabelig Medhjælp, der ligeledes paa det nærmeste kunde sættes lig med en halv Assistent i Henseende til Lønning, disponibelt Timeantal o.s.v. I Betragtning af Afdelingens Omfang og Beskaffenhed vilde den endog næppe kunne siges at være stillet paa lige Fod med den entomologiske Afdeling, hvis denne foruden Inspektør blev udstyret med en fast Assistent. Mindre burde — særlig i Betragtning af den Inspektørerne paahvilende Forelæsningspligt — Arbejdsstyrken heller ikke paa noget Punkt være.

Under 19. Febr. svarede Ministeriet, at ihvorvel det maatte være enigt i, at det i flere Retninger vilde være heldigt, at Dr. Lütken fritoges for Bestyrelsen af den Lund'ske palæontologiske Samling, kunde Ministeriet ikke anse den af ham foreslaaede Ordning for forenelig med Gavebrevet, hvorved det til Samlingen knyttede Legat var skjænket til Museet, da i Følge dette Bestyreren af Samlingen skulde hæve Legatet som særligt Honorar:

— Ved Professor, Inspektør Schiødtes Død i April 1884 blev Embedet som

Inspektør ved det zoologiske Museums tredje Afdeling, nemlig den entomologiske Afdeling, ledigt. Blandt de 5 Ansøgere, der meldte sig til denne Post, indstillede Konsistorium ved Skrivelse af 23. Juni 1884 efter Museumsraadets Anbefaling Dr. phil. F. Meinert til nærmest at komme i Betragtning, af Hensyn saavel til hans videnskabelige Præstationer som til den lange Tid, hvori han havde været knyttet til Bestyrelsen af den nævnte Afdeling. Da Museumsraadet tillige om en af de øvrige Ansøgere, nemlig Dr. phil. J. Hansen, som i en længere Aarrække havde arbejdet i den nævnte Afdeling som Assistent for Prof. Schiødt, og under dennes Sygdom havde været konstitueret i en Del af Inspektorens Forretninger, havde udtalt sig for, at han som Assistent knyttedes til Afdelingen paa en mere fast Maade, end dette hidtil havde været Tilfældet med Dr. Meinert, forbeholdt Konsistorium sig derom at fremkomme med fornøden Indstilling efter Bésættelsen af Inspektoratet.

Ministeriet opfordrede imidlertid Konsistorium til nærmere at udtale sig om, paa hvilken Maade man havde tænkt sig Dr. Hansens Stilling ved Afdelingen ordnet. Museumsraadet, hvis Erklæring blev indhentet, udtalte i denne Anledning, at da en fast Assistentplads ikke var normeret for Afdelingen, og der i det hele i Museumsloven kun var omtalt en Assistentplads, nemlig inden for den af Professor zoologiæ bestyrede Afdeling, hvilken Plads nu beklædtes af Dr. phil. Boas, vilde den væsentligste Betingelse for Virkeliggjørelsen af det omtalte Ønske med Hensyn til Dr. Hansen blive den, at der kunde tilvejebringes en passende fastere Løn for ham, og denne burde formentlig ikke være lavere end den normerede Assistents Begyndelseslønnings, nemlig 1200 Kr. Hertil vilde formentlig kunne anvendes den Sum, hvormed hidtil Dr. Meinerts Arbejder og Studier i Afdelingen vare blevne understøttede. I Forbindelse med den større og fastere Lønningsnorm for Dr. Hansens Assistance ved den entomologiske Afdeling mente Museumsraadet ogsaa at burde anbefale den Ændring i hans hidtilværende Stilling, at han i Stedet for at antages af Inspektoren, blev at ansætte af Konsistorium efter vedkommende Inspektors gennem Museumsraadet afgivne Indstilling, og paa det sædvanlige Vilkaar, nemlig en Opsigelsesfrist af tre Maaneder. Med Hensyn til hans Virksomhed inden for Afdelingen skulde han i øvrigt udelukkende staa under dennes Bestyrer. Ved Skriv. af 12. Septbr. sluttede Konsistorium sig til dette Forslag, under Forbehold af nærmere Indstilling angaaende Lønningen.

Efter at de videre fornødne Skridt til Besættelsen af det ledige Inspektorat i nogen Tid vare blevne udsatte af Hensyn til, at Embedet som Inspektør ved Museets 2den Afdeling ligeledes kort efter blev ledigt (jfr. neden for), nedlagde Ministeriet allerunderdanigst Forestilling, hvori det overensstemmende med Konsistoriums Forslag indstillede Dr. phil. Meinert, som den ældste af de to samtidig indstillede Ansøgere om Inspektorpladserne, til at udnævnes til første Inspektor ved Museet. Under 23. April blev denne Indstilling bifaldet af Kongen.

Idet Ministeriet under 25. s. M. kommunerede Dr. Meinerts Udnævnelse til Konsistorium, traf det tillige Bestemmelse om Dr. Hansens Stilling, idet det beskikkede ham til videnskabelig Medhjælper ved Museets tredje Afdeling med et aarligt Honorar af 2000 Kr., af Universitetets samlede Lønningssum,

saaledes at han kun med Ministeriets Samtykke og med et Fjerdingaars Opsigelse kunde entlediges fra denne Stilling. Ministeriet tilføjede, at Dr. Hansen ved at forebringe sit Ønske om denne Ansættelse havde betegnet følgende nærmere Bestemmelser om hans Forpligtelser og Forhold til Afdelingens Inspektør som nødvendige Forudsætninger for Stillingens Overtagelse. Hans Forpligtelse vilde alene være, efter Overenskomst med Inspektøren at bestemme, muligvis at etikettere og opstille samt, naar det fandtes hensigtsmæssigt, literært at bearbejde særlig større Grupper af Afdelingens Materiale. I dette Øjemed vilde han have at arbejde 3½ Time daglig paa Afdelingen, saaledes at Optegnelserne til literære Arbejder kunde gøres i den Tid, medens Sammenskrivning af Text og alle Afbildninger udførtes uden for Museumstiden i Hjemmet. Det tillodes ham frit at benytte alle Afdelingens Samlinger til deri at søge Oplysninger og — efter Aftale med Inspektør — benytte dem til videnskabelige Arbejder, saaledes at han, paa samme Maade som det tidligere under Professor Schiødte havde været ham tilladt, kunde i Smaapartier laane det Materiale til sit Hjem, som han agtede at afbilde. Der tillodes ham de sædvanlige mindre Ferier samt 5 Ugers Frihed om Sommeren til at foretage Rejser for at gjøre Studier i den fri Natur og indsamle Dyr, samt enkelte mindre Ferier for at kunne opholde sig ved et Fiskerleje for at gjøre Studier til »Zoologia Danica« og »Entomologia Danica«.

Da de saaledes fremhævede Bestemmelser forekom Ministeriet ikke at indeholde andet eller mere, end hvad der maatte ansees for passende og nødvendigt for Holdbarheden af »Medarbejderens« Stilling over for Afdelingens Inspektør og som videnskabelig Naturforsker, maatte Ministeriet anmode Konsistorium om at drage Omsorg for, at den forestaaende Ordning af Dr. Hansens Virksomhed og Forhold til vedkommende Inspektør afpassedes efter disse Bestemmelser.

I Anledning af senere Forhandlinger om en detailleret Instrux udtalte Ministeriet under 23. Novbr. 1885, at det for Tiden ikke fandt Feje til at gribe ind i Forholdet, som det var ordnet ved Skrivelse af 25. April, idet Ministeriet forventede, at mulige Vanskeligheder vilde kunne udjævnes ved gjensidig Velvilje og kollegial Imødekommenhed.

— Ved Dr. Lützens Udnævnelse til Professor blev en Plads som Inspektør ved det zoologiske Museum ledig fra d. 1. April 1885. Da Dr. Lütken som Professor vedblev at bestyre den ham hidtil underlagte første Afdeling af Museet (Hvirveldyrafdelingen), var det følgelig den hidtil af Etatsr. Steenstrup som Professor bestyrede anden Afdeling (Bløddyrafdelingen), der nu maatte blive at henlægge under den nye Inspektør,

Iblandt de 3 Ansøgere om denne Plads, der i øvrigt alle bleve anbefalede af Museumsraadet som særdeles dygtige og vel ansete Naturforskere og Zoologer, blev Dr. phil. Boas fortrinsvis anbefalet til at komme i Betragtning, saa vel af Museumsraadet som af Konsistorium, blandt andet under Hensyn til, at han i de sidste to Aar, efter Ansættelse af Konsistorium, havde fungeret som fast Assistent for Professor zoologiæ, altsaa ved den samme Afdeling af Museet, om hvis Bestyrelse der nu skulde tages Bestemmelse.

Da imidlertid en anden af Ansøgerne, nemlig Cand. mag. Levinsen, qaade som Kandidat og som videnskabelig Medhjælper ved Museet, hvor han siden 1874 havde arbejdet ved anden Afdeling, besad en større Anciennet end

Dr. Boas, fandt Ministeriet ham at være nærmest kvalificeret til at overtage det ledige Embede, og Cand. Levinsen blev derfor, efter at være indstillet af Ministeriet, under 23. April 1885 udnævnt til 2den Inspektør ved Museet, altsaa samtidig med, at Dr. Meinert udnævntes til som 1ste Inspektør at overtage den efter Prof. Schiødt's Død ledige Bestyrelse af Museets tredje Afdeling (jfr. oven for).

III. Forelæsninger, Øvelser og Examina.

1. Bestemmelser, vedrørende alle eller flere Fakulteter.

Da der ved Benyttelsen af Universitetets Avditorier, navnlig af det theologiske Fakultets sædvanlige Avditorium Nr. 10 til de filosofiske Forelæsnings Afholdelse*) havde vist sig forskjellige Vanskeligheder, anmodede Konsistorium under 15. Septbr. 1884 Udvalget om Tiden for de filosofiske Forelæsninger om at træde sammen og gjøre Forslag til Ordningen af denne Sag. Under 7. Oktbr. indberettede Udvalget derefter, at det havde holdt et Møde, paa hvilket det viste sig, at der allerede var truffet Overenskomst mellem de paagjældende Docenter, hvorved Sagens gode Ordning var sikret for det nærværende samt for næstkommende Semester, men at der ikke for Tiden lod sig iværksætte en Overenskomst for et længere Tidsrum ad frivillig Vej. Da Sagen saaledes var bragt i Orden, havde Udvalget ikke troet at burde indlade sig paa at bringe noget Forslag til Veje til Afhjælpning af senere mulige Vanskeligheder i denne Sag. Efter at Konsistorium under 13. s. M. havde meddelt det theologiske og det filosofiske Fakultet Underretning herom, bemærkede først nævnte Fakultet i Skriv. af 5. Novbr., at Fakultetet maatte udtale Haabet om, at Avditoriet atter snart maatte blive stillet til dets Raadighed ogsaa i de Timer, Mandag og Onsdag Kl. 12—1, hvori det nu var blevet overladt til de filosofiske Forelæsnings Afholdelse, da den nævnte Ordning brød den Sammenhæng mellem de theologiske Forelæsninger, som af Hensyn til Tilhørernes Tid og Tarv var i saa høj Grad ønskelig.

— I Skrivelse af 20. Septbr. 1884 henlede Prof. Joh's Steenstrup Konsistoriums Opmærksomhed paa den store Tilstømning, der i de senere Aar havde vist sig at være til de paa Universitetet holdte Forelæsninger. Af Tilhørerne vare ved mange af Forelæsningerne imidlertid kun en mindre Del egentlige studerende, men derimod almindelig Kundskabssøgende. Da denne Universitetets Virksomhed som almindelig Dannelsesanstalt formentlig ikke var saa bekjendt, som den fortjente at være, syntes der at være god Grund til at drage Omsorg for, at denne Side af Universitetets Virksomhed blev bekjendt, ligesom det ogsaa vilde have sin store Betydning at have Oplysninger om den omtrentlige Størrelse af den daglige Tilhørerkreds, naar der snart maatte blive Tale om en Udvidelse af Universitetets Lokaler paa Grund af den manglende eller knappe Plads. Paa de ved Forelæsningerne cirkulerende Lister, plejede i Almindelighed kun de studerende, og ikke de andre Tilhørere, at tegne deres Navne, og et Paabud om, at alle Tilhørerne skulle tegne sig paa Listerne, vilde formentlig ikke blive efterkommet. Han henstillede derfor, om der paa en eller anden Maade maatte blive draget Omsorg for, at Oplysninger om Universitetets virkelige Frekvens af Til-

*) jfr. Univ. Aarboeg 1883—84 S. 11—13.